

عنوان مقاله:

تبیین روند شکل گیری تفکر پایداری در معماری مدرن

محل انتشار:

اولین کنفرانس شهرسازی، مدیریت و توسعه شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

زهرا بادیه نشین - دانشگاه علم و هنر یزد

محمدحسن فلاح - دانشکده هنر و معماری دانشگاه شیراز

امین حبیبی - دانشکده هنر و معماری دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

چنین به نظر میرسد که اولین استناد به واژه پایداری در مفهوم امروزی آن کتاب محدودیتهای رشد و در سال 1972 میلادی صورت گرفته باشد. نخستین کاربرد اصطلاح توسعه پایداری نیز در یک سند بینالمللی معروف به سند استراتژی جهانی حفاظت بر میگردد که در سال 1980 توسط اتحادیه بینالمللی حفاظت از طبیعت منتشر گردید: از این رو بهمنظور کسب شناخت کامل و صحیح از رویکرد معماری پایدار لازم است، مسیری که چنین رویکردی در معماری، بهتدریج پیموده است بررسی شود. در حاشیه سالیتهای محیطی در معماری نیز بسیار پیشتر از طرح مفهوم معماری پایدار در قرن بیستم وجود داشته است و نمیتوان آن را دغدغه ای محسوب نمود که در نیمه دوم قرن بیستم برای نخستین بار شکل گرفته است. در سال 1970 سیر حوادث اقتصادی و سیاسی و بخصوص آشکار شدن خطر و تهدید پدیدههای سوء زیست محیطی در مقیاس جهانی، به ظهور دغدغه تازهای در جامعه جهانی، نسبت به مسایل محیط زیست منجر گردید اما در بررسی تاریخ و آثار معماران بزرگ به این نتیجه میرسیم که ریشه معماری پایدار به سالها قبل از 1970 مربوط میشود در نتیجه در این تحقیق به بررسی معماری مدرن قبل از 1970 بعد از 1970 میپردازیم راسکین و ویلیام موریس ریچارد لتابی از پیشگامان نهضت معماری پایدار محسوب میشوند. معمارانی چون لوکوربوزیه با مطرح کردن پنج اصل خود و رایت بابیان معماری ارگانیک از جمله افراد موثر در به وجود آمدن معماری پایدار میباشند در معماری مدرن پس از 1970 میلادی به دلیل آشکار شدن خطر و آثار سوء مجموعههای از پدیدههای تهدید آمیز زیست محیطی در مقیاس جهانی و طرح مفهوم پایداری، از قالب مشخص و چارچوب جامع تری برخوردار میگردد و تفکر حساس به محیط در معماری وارد برهه جدیدی از رشد و تکوین میشود.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، معماری مدرن قبل از 1970، معماری مدرن پس از 1970

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/584045>

